

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.10.2010
KOM(2010) 550 wersja ostateczna

2010/0282 (COD)

Wniosek

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie warunków dostępu do usługi publicznej o regulowanym dostępie oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo

(przedstawiony przez Komisję)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 z dnia 9 lipca 2008 r.¹ określa warunki dalszej realizacji dwóch europejskich programów nawigacji satelitarnej, Galileo i EGNOS. Przepisy załącznika do rozporządzenia definiują szczegółowe cele tych programów. Zgodnie z nimi system utworzony w ramach programu Galileo będzie oferował pięć usług, m. in. „usługę publiczną o regulowanym dostępie”, tzw. „Public Regulated Service”, zwaną dalej „PRS”, zarezerwowaną dla użytkowników upoważnionych przez władze publiczne, przeznaczoną do szczególnych zastosowań, które wymagają wysokiego poziomu ciągłości usług. Przepisy precyzują, że PRS korzysta z silnych, zakodowanych sygnałów.

Ogół społeczeństwa nie będzie miał dostępu do tej usługi - jest ona zarezerwowana wyłącznie dla Rady, Komisji, państw członkowskich, ewentualnie dla odpowiednio upoważnionych do tego agencji Unii Europejskiej, państw trzecich i organizacji międzynarodowych. Zastosowanie tej usługi musi być kontrolowane ze względów bezpieczeństwa, w przeciwieństwie do pozostałych, niezabezpieczonych usług, które będą oferowane przez dwa europejskie systemy GNSS. Niezbędny okazuje się więc nadzór nad użytkownikami, za pomocą takich środków jak ustanowienie procedury zezwoleń, stosowanie kluczy szyfrujących, homologacja odbiorników itp. Chodzi również o usługę, której niektóre zastosowania mogą okazać się szczególnie wrażliwe pod względem politycznym i strategicznym. Ogół cech charakterystycznych PRS wymaga dokładnego zdefiniowania, aktem prawnym, warunków dostępu do PRS.

Ponadto, jeszcze przed przyjęciem rozporządzenia (WE) nr 683/2008, Rada ds. Transportu (w konkluzjach przyjętych podczas posiedzenia w dniu 12 października 2006 r.) zwróciła się do Komisji o aktywną kontynuację, na podstawie prac przygotowawczych zakończonych sukcesem, prac dotyczących tworzenia polityki dostępu do PRS, m. in. aby móc określić warunki na jakich państwa członkowskie zorganizują swoje grupy użytkowników i będą nimi zarządzać. Rada zwróciła się również do Komisji o przedstawienie propozycji odpowiednio wcześniej, tak aby miała czas na obrady nad nimi i ich zatwierdzenie. W swoich konkluzjach Rada ds. Transportu przypomniła również, że użytkowanie PRS przez państwa członkowskie ma być opcjonalne i że całość kosztów eksploatacji tej usługi mają ponosić użytkownicy na niekomercyjnych zasadach.

Biorąc pod uwagę terminy wdrożenia różnych mechanizmów kontroli oraz fakt, że harmonogram przewidujący dostarczenie pierwszych usług jest już znany, stało się nie tylko stosowne, ale wręcz pilne, zdefiniowanie, aktem prawnym, warunków dostępu do PRS.

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I ANALIZA WPŁYWU

Nawet jeśli nie przeprowadzono formalnej analizy wpływu, projekt tekstu jest jednak wynikiem bardzo dokładnych prac przygotowawczych, w których wzięły udział różne zainteresowane PRS strony, zwłaszcza państwa członkowskie, które będą głównymi uczestnikami usługi.

¹ Dz.U. L 196 z 24.7.2008, s. 1. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie dalszej realizacji europejskich programów nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo).

A. DEFINICJA PROBLEMU

Aby uniknąć jakiegokolwiek niejasności, należy wprowadzić rozróżnienie znaczeniowe między, z jednej strony, uczestnikami PRS, którymi są państwa członkowskie, Rada, Komisja oraz ewentualnie agencje Unii Europejskiej, państwa trzecie i organizacje międzynarodowe, a z drugiej strony użytkownikami PRS, którymi są osoby fizyczne lub prawne odpowiednio upoważnione przez uczestników PRS do posiadania lub używania odbiornika PRS.

Adresatami warunków dostępu do PRS są ponadto:

- Komisja, która zarządza wszystkimi kwestiami związanymi z bezpieczeństwem systemów, na mocy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 683/2008;
- Rada, która jest odpowiedzialna zwłaszcza za wdrożenie wspólnego działania 2004/552/WPZiB²;
- państwa członkowskie, które mają być głównymi uczestnikami PRS i które są adresatami decyzji będącej przedmiotem niniejszego wniosku;
- agencja europejskiego GNSS, ustanowiona rozporządzeniem Komisji (WE) nr xxx/2010, która zgodnie z art. 16 rozporządzenia (WE) nr 683/2008 i z wytycznymi przedstawionymi przez Komisję, zapewnia, z jednej strony, akredytację europejskich systemów nawigacji satelitarnej w zakresie bezpieczeństwa, a z drugiej strony działanie centrum monitorowania bezpieczeństwa systemu Galileo. Centrum monitorowania bezpieczeństwa jest w szczególności jedynym partnerem Rady, jeśli chodzi o wdrożenie, wobec wszystkich uczestników i użytkowników PRS, wskazówek zawartych we wspólnym działaniu 2004/552/WPZiB;
- przedsiębiorstwa, które projektują bądź produkują odbiorniki PRS i muszą stosować się do norm akredytacji określonych przez komitet akredytacji w zakresie bezpieczeństwa utworzony w ramach agencji europejskiego GNSS.

Wymogi związane z bezpieczeństwem użytkownika PRS dotyczą bezpośrednio bezpieczeństwa Unii i jej państw członkowskich. W związku z tym dotyczą one również wyzwań strategicznych i polityki zewnętrznej Unii. Wymagają one ustanowienia ram kontroli użytkowników, co stanowi podstawowy przedmiot niniejszego wniosku.

Ramy te obejmują zarówno środki techniczne, np. zezwolenia poprzez zastosowanie kluczy szyfrujących, jak i środki instytucjonalne, np. procedury akredytacji bezpieczeństwa czy procedury wynikające ze wspólnego działania 2004/552/WPZiB w sytuacji kryzysowej. Należy wziąć pod uwagę fakt, że użytkownicy PRS są potencjalnie różnorodni i że mogą oni, w zależności od wymaganych zastosowań, mieć różne potrzeby lub być poddani różnym wymaganiom, jeśli chodzi o ich wiarygodność.

Istotne jest, aby ustanowić ramy kontroli zanim rozpocznie się etap wstępnej eksploatacji przewidziany na 2014 r. Ramy te powinny trwać przez cały ten etap, tzn. przez kilka dziesięcioleci, i powinny głównie umożliwić:

² Dz.U. L 246 z 20.7.2004, s. 30. Wspólne działanie Rady 2004/552/WPZiB z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie aspektów działania europejskiego systemu radionawigacji satelitarnej mających wpływ na bezpieczeństwo Unii Europejskiej.

- przewidywanie sytuacji kryzysowej; co oznacza stałe i zinstytucjonalizowane sprawozdania, łącznie z odpowiednią procedurą decyzyjną, między różnymi podmiotami publicznymi i prywatnymi;
- ściśle określenie warunków użytkowania odbiorników PRS, m. in. dzięki skutecznemu zarządzaniu użytkownikami;
- ściśle monitorowanie działań przedsiębiorstw zajmujących się wytwarzaniem odbiorników PRS, zwłaszcza poprzez wprowadzenie wiążących zasad produkcji.

Aby osiągnąć te cele należy zwłaszcza sprecyzować obowiązki, odpowiednio, Rady, Komisji, państw członkowskich i wszystkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych, i nadać im oficjalny charakter. Należy również zdefiniować warunki ewentualnego stosowania PRS przez organizacje międzynarodowe czy państwa trzecie, oraz wywozu sprzętu PRS. Zarządzanie różnymi grupami użytkowników jawi się również jako podstawowy element ram, który należy wprowadzić, aby w szczególności maksymalnie ograniczyć negatywne skutki, gdyby któraś z tych grup zawiodła. W końcu istotne jest również zdefiniowanie norm akredytacji i produkcji, które będą obowiązywać producentów odbiorników PRS, i zapewnienie kontroli Unii Europejskiej w tym zakresie. Konstruktorzy muszą być w stanie nie tylko wyprodukować odbiorniki o wysokim stopniu zabezpieczenia, ale również stworzyć mechanizmy niedopuszczające do ich skopiowania w przypadku kradzieży lub zgubienia.

B. PRZYJĘTE PODEJŚCIE I ALTERNATYWNE ROZWIĄZANIA

Różne kwestie związane z warunkami dostępu do PRS były szeroko dyskutowane w radzie bezpieczeństwa, zwanej „GSB”, ustanowionej na mocy art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 876/2002³ i rozwiązanej na mocy art. 23 rozporządzenia (WE) nr 683/2008, uchylającego art. 7. Zadaniem GSB było zajmowanie się kwestiami bezpieczeństwa dotyczącymi systemu Galileo. W jej skład wchodził jeden przedstawiciel każdego państwa członkowskiego Unii Europejskiej i przedstawiciel Komisji. W Radzie zasiadali ci nieliczni eksperci, którzy, w Unii Europejskiej, posiadają niezbędne kompetencje do zapewnienia bezpieczeństwa tak złożonych systemów jak Galileo. GSB została zastąpiona grupą ekspertów Komisji⁴.

W ramach GSB w latach 2006-2007 odbyły się cztery „seminaria PRS”. W każdym z nich wzięło udział ok. 60 ekspertów z państw członkowskich. Bardzo szczegółowe dyskusje dotyczyły ogółu problemów bezpieczeństwa, które pociąga za sobą korzystanie z PRS, zwłaszcza kwestii technicznych i technicznych cech charakterystycznych, mechanizmów instytucjonalnych, które należy ustanowić, harmonogramu ich ustanowienia, zakresu zastosowań PRS itp.

Seminaria te umożliwiły uzyskanie konsensusu między uczestnikami, dotyczącego konieczności szybkiego ustanowienia odpowiednich ram prawnych odnośnie do ogólnych zasad dostępu do PRS, norm bezpieczeństwa pod względem technicznym oraz różnych etapów ich ustanawiania. Tekst wniosku wykorzystuje wyniki tych prac. Są one ujęte w formie prawnej i dostosowane do nowego schematu zarządzania europejskimi programami nawigacji satelitarnej ustanowionymi rozporządzeniem (WE) nr 683/2008.

³ Dz.U. L 138 z 21.5.2002, s. 1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 z dnia 21 maja 2002 r. ustanawiające Wspólne Przedsiębiorstwo Galileo.

⁴ Dz.U. L 101 z 21.4.2009, s. 22. Decyzja Komisji z dnia 20 kwietnia 2009 r. ustanawiająca grupę ekspertów ds. bezpieczeństwa europejskich systemów GNSS.

Główne elementy wniosku wymieniono w punkcie 3 poniżej. Opierają się one na przekonaniu, podzielanym przez wszystkie państwa członkowskie, że warunki dostępu do PRS muszą spełniać minimalne normy bezpieczeństwa i obejmować wspólne dla wszystkich państw członkowskich procedury zezwoleń, aby zagwarantować wysoki poziom bezpieczeństwa. Należy zauważyć, że tekst wniosku nie podejmuje kwestii charakteru zastosowań PRS, która pozostaje w gestii każdego państwa członkowskiego, ale definiuje wspólne kryteria, umożliwiające uczestnikom PRS wybór ich użytkowników w bezpieczny sposób.

W przypadku wybranego rozwiązania, funkcje techniczne bezpośrednio związane z infrastrukturą są scentralizowane na poziomie europejskim poprzez działania centrum monitorowania bezpieczeństwa zarządzanego przez agencję europejskiego GNSS, zaś funkcje kontroli uczestników i użytkowników są zdecentralizowane na poziomie krajowym, aby uwzględniać ograniczenia lokalne. Przewidziane mechanizmy prawne zapewniają spójność między tymi dwoma poziomami działania oraz harmonizację podejmowania decyzji, m. in. dzięki minimalnym wspólnym normom, do których muszą się stosować wszystkie podmioty.

Należy podkreślić, że podczas prac przygotowawczych przeprowadzonych w ramach GSB oraz w czasie „seminariów PRS”, starannie przeanalizowano wszystkie ewentualne rozwiązania. Przyjęte rozwiązanie najlepiej odpowiada zarówno interesom Unii Europejskiej i państw członkowskich, jak i wymogom w zakresie bezpieczeństwa. Odrzucono w ten sposób wiele alternatywnych opcji, na przykład:

- brak działań. Rozwiązanie to nie tylko nie bierze pod uwagę wniosków przyjętych przez Radę 12 października 2006 r., ale sprowadza się praktycznie do zaniechania jakiegokolwiek korzystania z PRS, co również byłoby sprzeczne z przepisami zawartymi w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 683/2008. Ani Komisja, odpowiedzialna za bezpieczeństwo systemu, ani Rada, odpowiedzialna za realizację wspólnego działania 2004/552/WPZiB, ani w końcu i przede wszystkim państwa członkowskie nie mogą poważnie brać pod uwagę korzystania z PRS, jeśli nie zostaną wcześniej ustanowione ramy gwarantujące wysoki stopień bezpieczeństwa jej zastosowań;

- brak kontroli użytkowników PRS ze strony państw członkowskich. Również to rozwiązanie nie byłoby zgodne z wysokim stopniem bezpieczeństwa wymaganym dla PRS. Nie jest brane pod uwagę z powodu wrażliwego charakteru przedmiotu mającego konsekwencje dla polityki bezpieczeństwa państw członkowskich i Unii Europejskiej.

- całkowicie scentralizowane zarządzanie, na poziomie Unii Europejskiej, całością norm i procedur zezwoleń, akredytacji i kontroli odnośnie do warunków dostępu do PRS, szczególnie jeśli chodzi o produkcję odbiorników i dystrybucję kluczy dostępu. Rozwiązanie to okazało się jednocześnie szkodliwe dla rozwoju rynków związanych z zastosowaniami PRS i sprzeczne z zasadą pomocniczości. Unia nie posiada aktualnie niezbędnych kompetencji technicznych, aby sama zapewnić tego typu scentralizowane zarządzanie, nawet jeśli z czasem zdobędzie niezbędną wiedzę w zakresie akredytacji, dzięki pracom agencji europejskiego GNSS. Kompetencje te, zwłaszcza te dotyczące elementów szyfrujących, są dziś skoncentrowane w niewielu państwach członkowskich. Unia nie dysponuje również narzędziami zapewniającymi scentralizowane zarządzanie produkcją odbiorników PRS i jej kontrolę, która to działalność ma po części charakter przemysłowy i może być wykonywana jedynie przez państwa członkowskie, ze względu na kwestie bezpieczeństwa;

- odwrotnie, całkowicie zdecentralizowane zarządzanie tymi elementami, na poziomie państw członkowskich. Również to rozwiązanie nie zostało wzięte pod uwagę, gdyż nie umożliwia ono łatwego zdefiniowania minimalnych norm wspólnych dla wszystkich państw członkowskich ani zapewnienia ich poszanowania na takim samym poziomie we wszystkich państwach członkowskich. W związku z tym to instytucje unijne powinny określić wspólne normy i zagwarantować ich przestrzeganie.

Wybrane rozwiązanie ustanawia w końcu system, który łączy w jak najlepszy sposób scentralizowane zarządzanie niektórymi elementami na poziomie Unii, jeśli centralizacja taka jest zarazem możliwa i pożądana oraz zarządzanie zdecentralizowane innymi elementami w tych przypadkach, gdy, nawet jeśli infrastruktura należy do Unii, to państwa członkowskie mogą nią najlepiej zarządzać.

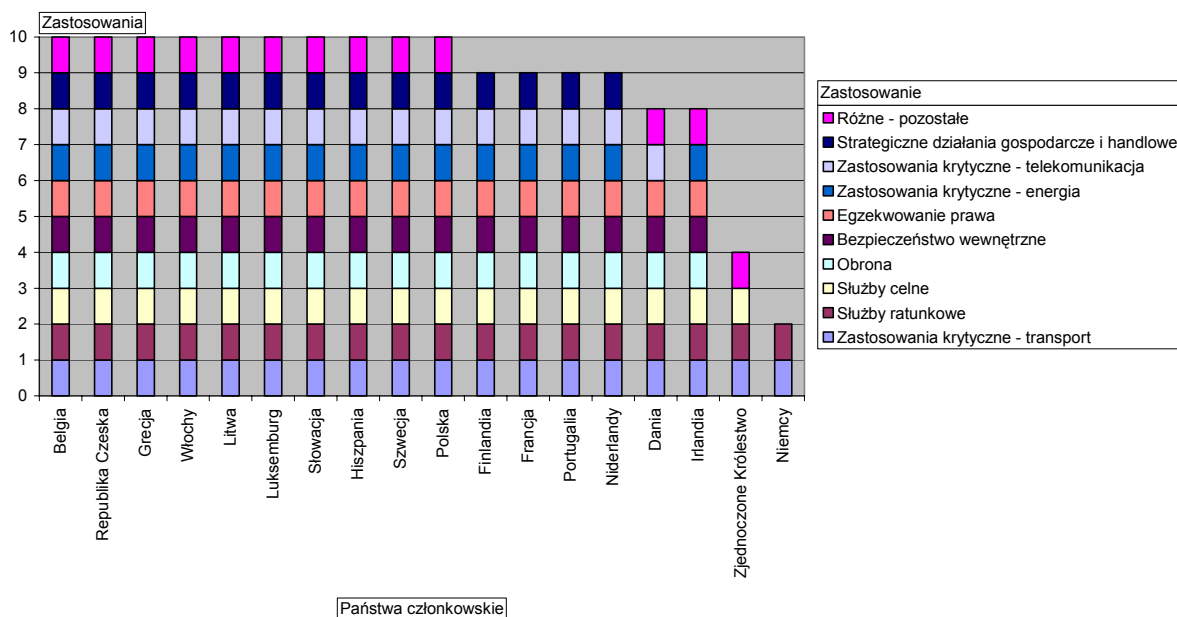
C. KONSEKWENCJE DLA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ORAZ POZOSTAŁYCH ZAINTERESOWANYCH STRON

Decyzja, która stanowi przedmiot niniejszego wniosku, może mieć konsekwencje dla państw członkowskich, dla instytucji Unii Europejskiej, organizacji międzynarodowych i państw trzecich oraz dla przedsiębiorstw przemysłowych.

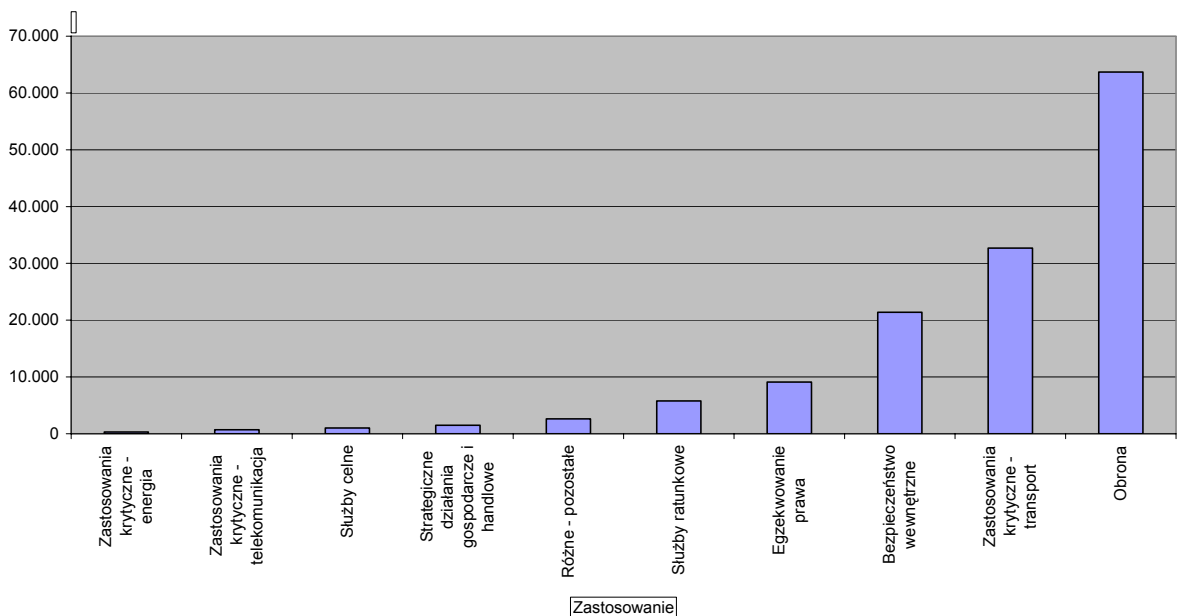
Jeśli chodzi o państwa członkowskie, których zasadniczo dotyczą zastosowania PRS i które są nimi najbardziej zainteresowane, należy podkreślić, że decyzja będzie miała konsekwencje jedynie dla tych państw członkowskich, które będą chciały skorzystać z PRS i że nie będzie ona miała żadnych konsekwencji, w tym finansowych, dla tych państw, które nie zechcą skorzystać z tej usługi. Państwo członkowskie, które będzie chciało skorzystać z PRS będzie przede wszystkim musiało wyznaczyć „organ odpowiedzialny za PRS”, zarządzający użytkownikami PRS, ewentualnie zająć się produkcją odbiorników PRS i, w stosownym przypadku, nadzorować zgodność ze wspólnymi normami produkcji odbiorników PRS na swoim terytorium. Rolę takiego „organu odpowiedzialnego za PRS” będzie mógł odgrywać organ, który już istnieje w danym państwie członkowskim.

Aby ocenić potrzeby państw członkowskich w zakresie zastosowań PRS, Komisja przesłała im w 2008 r. kwestionariusz. Odpowiedzi na ten kwestionariusz, które w żaden sposób nie zobowiązują formalnie państw członkowskich, streszczone są w poniższych dwóch tabelach. Niewymienione w tabeli państwa członkowskie nie udzieliły odpowiedzi.

Możliwe zastosowania PRS w państwach członkowskich (24/10/2006)

Orientacyjna liczba odbiorców PRS (24/10/2006)

Należy podkreślić fakt, że o ile różne potencjalne zastosowania PRS pozostawione są do uznania państw członkowskich, ich wnioski w tym zakresie będą mogły zostać przyjęte jedynie wtedy, gdy będą przestrzegać określonych minimalnych norm bezpieczeństwa. Niezgodne lub nie w pełni zgodne z przestrzeganiem tych norm potrzeby nie będą zatem objęte PRS, lecz usługą otwartą, która oferuje podobne, pod względem precyzji, wyniki.

Jeśli chodzi o organy Unii Europejskiej, tekst wniosku nakłada na nie te same ograniczenia związane z zastosowaniem co na państwa członkowskie. Jeśli uzgodnione z państwami członkowskimi w czasie dyskusji przygotowujących redakcję wniosku ogólne zasady w pełni

przyzwalają na „europejskie” zastosowania PRS, wynikają z nich również takie same warunki dostępu dla wszystkich uczestników. Zainteresowane organy Unii Europejskiej, czyli Rada, Komisja i, w stosownym przypadku, unijne agencje, będą musiały zdecydować, czy będą chciały skorzystać z PRS i w jakim zakresie. Rada i agencja europejskiego GNSS mają odgrywać szczególną rolę w ramach wspólnego działania 2004/552/WPZiB.

Odnosnie do organizacji międzynarodowych i państw trzecich, ograniczenia związane z zastosowaniem PRS wynikać będą z umów międzynarodowych, które będą one musiały najpierw podpisać z Unią Europejską, jeśli będą chciały mieć dostęp do tej usługi. Ograniczenia te będą co najmniej tak samo wiążące jak te nałożone na państwa członkowskie.

W końcu, jeśli chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należy przede wszystkim wskazać, że tylko te przedsiębiorstwa, które w sposób dobrowolny odpowiedziały na zaproszenia do składania ofert związane z projektowaniem lub produkcją odbiorników PRS będą poddane wymogom związanym z przestrzeganiem wiążących norm. Ponadto, jako że PRS jest nową usługą niemającą odpowiednika w przeszłości, wpływ gospodarczy jej wprowadzenia może być tylko pozytywny, pomimo ograniczeń związanych z bezpieczeństwem.

Przeprowadzono wielokrotnie konsultacje z przedsiębiorstwami, odnośnie do warunków użytkowania PRS, zwłaszcza poprzez analizę PACIFIC, przeprowadzoną w ramach 6 programu ramowego w zakresie badań i rozwoju technologicznego. Z badania tego wynika, że przedsiębiorstwa:

- zdają sobie sprawę ze szczególnych wymogów bezpieczeństwa PRS;
- są korzystnie nastawione do szerokiego zastosowania PRS w dziedzinach związanych z bezpieczeństwem, zwłaszcza z obroną i działaniami policji;
- w dziedzinie obrony podkreślają potrzebę interoperacyjności z sygnałem wojskowym GPS;
- odnośnie do działań policji, podkreślają konieczność połączenia stosowania odbiorników PRS z innymi zabezpieczonymi środkami telekomunikacji;
- uważają, że powinny mieć możliwość wywozu odbiorników PRS do państw trzecich, które będą uprawnione do uczestnictwa w PRS.

Wniosek dotyczący decyzji nie zawiera elementów sprzecznych z życzeniami przedsiębiorstw, mimo że przewiduje ścisłe ramy, gwarantujące wysoki stopień bezpieczeństwa, warunki wytwarzania i użytkowania odbiorników PRS przez podmioty sektora prywatnego.

D. ISTNIENIE PRAWDZIWEGO KONSENSUSU

Jak wspomniano wcześniej, projekt tekstu jest wynikiem bardzo zaawansowanych prac przygotowawczych, w które, w 2006 i 2007 r., zaangażowane były różne zainteresowane PRS strony, zwłaszcza państwa członkowskie, które będą głównymi uczestnikami PRS.

Od 2007 r. liczne dyskusje, które miały miejsce w różnych organach odpowiedzialnych za bezpieczeństwo programów i systemów, jedynie potwierdziły konsensus, który wytworzył się wokół różnych rozwiązań wybranych w projekcie. Organy te, złożone z przedstawicieli państw członkowskich, to głównie Grupa Ekspertów ds. Bezpieczeństwa Europejskich

Systemów GNSS oraz podgrupa robocza specjalnie poświęcona PRS, stworzona przez tę grupę ekspertów.

Należy przypomnieć, że biorąc pod uwagę wrażliwość kwestii związanych z użytkowaniem PRS, dotyczą one oprócz bezpieczeństwa systemów bezpieczeństwa samych państw członkowskich. Z politycznego i praktycznego punktu widzenia byłoby więc niemożliwe, aby wybrane rozwiązania nie były przedmiotem konsensusu między państwami członkowskimi. Odniesienie do wspólnego działania 2004/552/WPZiB, które podlega regule jednogłośności, jest zresztą wyraźnie przewidziane w art. 11 projektu w każdym przypadku, gdzie bezpieczeństwo Unii Europejskiej i jej państw członkowskich mogłoby być zagrożone.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Podstawą prawną wniosku Rady jest art. 172 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dawny art. 156 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Ponadto przybiera on formę wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady, gdyż adresatami tekstu są tylko państwa członkowskie.

Obejmuje on następujące zasadnicze środki:

- ogólne zasady dostępu do PRS, mianowicie fakt, że Rada, Komisja i państwa członkowskie mają dostęp do PRS w sposób nieograniczony i nieprzerwany w każdej części świata i że dostęp do PRS agencji Unii Europejskiej, państw trzecich i organizacji międzynarodowych wymaga podpisania umowy;
- obowiązek uczestników PRS do określenia „organu odpowiedzialnego za PRS”, aby zarządzać produkcją, posiadaniem i użytkowaniem odbiorników PRS i je kontrolować oraz aby ustanowić minimalne wspólne normy, do których muszą się stosować organy odpowiedzialne za PRS;
- ustanowienie ram warunków produkcji i zabezpieczenia odbiorników PRS;
- postanowienia dotyczące kontroli wywozu, punktów kontroli rozmieszczonych na całym świecie i zastosowania wspólnych działań w ramach drugiego filaru.

Nawet jeśli wniosek ten będzie miał konsekwencje dla wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, musi zostać przyjęty w ramach procedur przewidzianych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości wynikającym z orzeczenia z dnia 20 maja 2008 r. wydanego w sprawie C-91/05 (Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej), znanego jako orzeczenie „broń strzelecka i lekka”.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek Komisji nie ma bezpośredniego wpływu finansowego na budżet Unii Europejskiej. Nie angażuje on Unii w nową politykę, a wszelkie organy unijnej kontroli, o których jest tu mowa, zostały już ustanowione w innych aktach prawnych.

5. INFORMACJE DODATKOWE

PRS jest usługą, której niektóre zastosowania mogą okazać się szczególnie wrażliwe pod względem politycznym i strategicznym. Wniosek Komisji nie ma jednak na celu regulować

potencjalnych zastosowań PRS, lecz warunki dostępu do tej usługi. Charakter wniosku jest zatem bardziej techniczny niż polityczny.

Wniosek

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie warunków dostępu do usługi publicznej o regulowanym dostępie oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 172,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁵,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁶,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W załączniku do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie dalszej realizacji europejskich programów nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo)⁷ przewiduje się, że szczegółowe cele programu Galileo polegają na zagwarantowaniu, że sygnały emitowane przez system będą mogły być wykorzystane szczególnie do oferowania usługi publicznej o regulowanym dostępie (zwanej dalej „PRS”) zarezerwowanej dla użytkowników upoważnionych przez władze publiczne, przeznaczonej do szczególnych zastosowań, które wymagają wysokiego poziomu ciągłości usług.
- (2) W swoich konkluzjach przyjętych podczas posiedzenia w dniu 12 października 2006 r. Rada ds. Transportu zwróciła się do Komisji o aktywną kontynuację, na podstawie prac przygotowawczych zakończonych sukcesem, prac dotyczących tworzenia polityki dostępu do PRS, m. in. aby móc określić warunki na jakich państwa członkowskie zorganizują swoje grupy użytkowników i będą nimi zarządzać. Rada zwróciła się również do Komisji o przedstawienie propozycji odpowiednio wcześniej, tak aby miała czas na obrady nad nimi i ich zatwierdzenie. W konkluzjach tych Rada ds. Transportu przypomina, że korzystanie z PRS przez państwa członkowskie ma być opcjonalne i że całość kosztów eksploatacji tej usługi mają ponosić użytkownicy na niekomercyjnych zasadach.

⁵ Dz.U. C z , s. .

⁶ Dz.U. C z , s. .

⁷ Dz.U. L 196 z 24.7.2008, s. 1.

- (3) Rada wskazywała wielokrotnie, że system utworzony na podstawie programu Galileo jest systemem cywilnym pod cywilną kontrolą, tzn. realizowany według cywilnych standardów na podstawie cywilnych wymogów i pod kontrolą instytucji Unii.
- (4) Wśród różnych usług oferowanych przez europejskie systemy nawigacji satelitarnej, PRS jest usługą zarówno najbardziej zabezpieczoną, jak i o najbardziej wrażliwym charakterze. Musi ona zapewnić swoim uczestnikom ciągłość usług nawet w warunkach najcięższego kryzysu. Konsekwencje naruszenia zasad bezpieczeństwa podczas korzystania z tej usługi nie ogranicza się jedynie do danego użytkownika, ale obejmuje potencjalnie innych użytkowników. Stosowanie PRS i zarządzanie nią odwołuje się w ten sposób do współodpowiedzialności państw członkowskich za bezpieczeństwo Unii Europejskiej i ich własne. W tym kontekście dostęp do PRS musi być ściśle ograniczony do niektórych kategorii użytkowników, którzy są przedmiotem stałej kontroli.
- (5) Należy następnie określić warunki dostępu do PRS oraz zasady zarządzania tą usługą, precyzując szczególnie ogólne zasady związane z dostępem do niej, funkcje różnych organów zarządzania i kontroli, warunki związane z produkcją i bezpieczeństwem odbiorników, system kontroli wywozu.
- (6) Odnośnie do ogólnych zasad dostępu do PRS, sam przedmiot tej usługi jak i jej cechy charakterystyczne narzucają ściśle ograniczenie jej stosowania do Rady, Komisji, państw członkowskich, oraz odpowiednio upoważnionych agencji Unii i organizacji międzynarodowych, przy czym Rada, Komisja i państwa członkowskie powinny mieć do niej dostęp według własnego uznania w sposób nieograniczony i nieprzerwany w każdej części świata. Każde państwo członkowskie musi być ponadto w stanie suwerennie zdecydować o tym, którzy użytkownicy PRS dostaną zezwolenie i w zakresie jakich zastosowań, łącznie z zastosowaniami związanymi z bezpieczeństwem, zgodnie z minimalnymi normami bezpieczeństwa.
- (7) W celu propagowania w skali światowej zastosowań europejskiej technologii na rzecz zabezpieczonych zastosowań rządowych w zakresie nawigacji satelitarnej należy przewidzieć warunki, w których niektóre państwa trzecie i organizacje międzynarodowe mogłyby skorzystać z PRS, przy zachowaniu w każdym przypadku niezbędnych wymogów w zakresie bezpieczeństwa.
- (8) Ogólnie ujmując, Unia i państwa członkowskie muszą dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić bezpieczeństwo systemu utworzonego na podstawie programu Galileo oraz technologii i sprzętu PRS, aby uniknąć korzystania z sygnałów emitowanych dla PRS przez nieuprawnione osoby fizyczne lub prawne i aby uniknąć wrogiego zastosowania PRS wobec nich.
- (9) Ważne jest, aby państwa członkowskie w tym względzie określiły sankcje mające zastosowanie w razie naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy i zapewniały ich wykonywanie. Przewidywane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (10) Odnośnie do organów zarządzania i kontroli wydaje się, że rozwiązanie polegające na tym, aby każdy uczestnik powołał „organ odpowiedzialny za PRS”, który będzie zarządzał jego użytkownikami i kontrolował ich, zapewni najskuteczniejsze zarządzanie zastosowaniami PRS, ułatwiając relacje między różnymi podmiotami

zapewniającymi bezpieczeństwo i gwarantując stałą kontrolę użytkowników, zwłaszcza użytkowników krajowych, zgodnie z minimalnymi wspólnymi normami. Należy zauważyć, że organ odpowiedzialny za PRS nie jest koniecznie związany z danym państwem członkowskim i że wielu różnych uczestników może wyznaczyć jeden organ odpowiedzialny za PRS.

- (11) Jedną z misji centrum monitorowania bezpieczeństwa wymienionego w art. 16 lit. a) pkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 683/2008 musi ponadto polegać na zapewnieniu technicznego interfejsu między różnymi podmiotami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo PRS.
- (12) Rada również ma odgrywać rolę w zarządzaniu PRS poprzez, z jednej strony, realizację wspólnego działania 2004/552/WPZiB z dnia 12 czerwca 2004 r. w sprawie aspektów działania europejskiego systemu nawigacji satelitarnej mających wpływ na bezpieczeństwo Unii Europejskiej⁸, a z drugiej strony poprzez zatwierdzenie umów międzynarodowych upoważniających państwo trzecie lub organizację międzynarodową do skorzystania z PRS.
- (13) Odnośnie do produkcji i bezpieczeństwa odbiorników, wymogi bezpieczeństwa wymagają, aby zadanie to było powierzone wyłącznie danemu państwu członkowskiemu, które korzysta z PRS lub przedsiębiorstwom mającym swą siedzibę na terytorium danego państwa członkowskiego, które korzysta z PRS. Ponadto podmiot produkujący odbiorniki musi zostać wcześniej odpowiednio upoważniony przez agencję europejskiego GNSS ustanowioną rozporządzeniem (WE) nr xxx/2010⁹ i stosować się do zasad określonych przez komitet akredytacji ustanowiony w ramach tej agencji. Do zadań organów odpowiedzialnych za PRS należy stała kontrola przestrzegania zarówno norm akredytacji wydanych przez komitet akredytacji, jak i szczegółowych wymogów technicznych wywodzących się z minimalnych wspólnych norm.
- (14) Odnośnie do kontroli wywozu należy ograniczyć wywóz poza granice Unii Europejskiej sprzętu lub technologii związanych z zastosowaniem PRS jedynie do tych państw trzecich, które zostały odpowiednio upoważnione do dostępu do PRS w zastosowaniu umowy międzynarodowej z Unią.
- (15) Należy upoważnić Komisję do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, aby z jednej strony zdefiniować zasady ochrony informacji niejawnych dotyczących PRS, a z drugiej strony umożliwić zmiany minimalnych wspólnych norm.
- (16) Zważywszy na fakt, że cel niniejszej decyzji polegający na zdefiniowaniu warunków, na których państwa członkowskie, Rada, Komisja, agencje Unii Europejskiej i organizacje międzynarodowe mogą mieć dostęp do PRS, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast, z powodu rozmiaru działań możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Ponadto zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁸ Dz.U. L 246 z 20.7.2004, s. 30.

⁹ Dz.U. L xxx z dd.mm.2010, s. .

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Cel

Niniejsza decyzja określa warunki, według których państwa członkowskie, Rada, Komisja, agencje Unii i organizacje międzynarodowe mogą mieć dostęp do usługi publicznej o regulowanym dostępie (zwanej dalej „PRS”) oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej (GNSS) utworzony w ramach programu Galileo.

Artykuł 2

Ogólne zasady dostępu do PRS

1. Uczestnikami PRS są Rada, Komisja i państwa członkowskie, jak i odpowiednio upoważnione agencje Unii, państwa trzecie i organizacje międzynarodowe.
2. Rada, Komisja i państwa członkowskie mają dostęp do PRS w sposób nieograniczony i nieprzerwany w każdej części świata.
3. Rada, Komisja i każde państwo członkowskie muszą zdecydować, czy chcą korzystać z PRS.
4. Użytkownikami PRS są osoby fizyczne lub prawne odpowiednio upoważnione przez uczestników PRS do posiadania lub używania odbiornika PRS.
5. Rada i Komisja decydują o kategoriach swoich przedstawicieli, upoważnionych do posiadania lub używania odbiornika PRS, zgodnie z minimalnymi wspólnymi normami, o których mowa w art. 6 ust. 6. Państwo członkowskie, które korzysta z PRS, suwerennie decyduje o kategoriach osób fizycznych zamieszkałych na jego terytorium i osób prawnych mających swą siedzibę na jego terytorium, które są upoważnione do posiadania lub używania odbiornika PRS, jak i o zastosowaniach PRS, zgodnie z minimalnymi normami technicznymi, o których mowa w art. 6 ust. 6. Zastosowania mogą obejmować zastosowania związane z bezpieczeństwem.
6. Agencja Unii może korzystać z PRS jedynie w ramach porozumienia administracyjnego między Komisją a daną agencją oraz zgodnie z warunkami tego porozumienia.
7. Państwo trzecie lub organizacja międzynarodowa mogą korzystać z PRS tylko wtedy, gdy jednocześnie spełnione są następujące warunki:
 - istnieje umowa o bezpieczeństwie między Unią i danym państwem członkowskim lub organizacją międzynarodową;
 - oraz istnieje umowa między Unią i danym państwem trzecim lub organizacją międzynarodową, zawarta zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii, określająca warunki zastosowania PRS przez dane państwo trzecie lub organizację międzynarodową.

Artykuł 3

Zezwolenie na dostęp związane z działaniem systemu

Bez uszczerbku dla art. 2 i w celu zagwarantowania prawidłowego działania systemu, dostęp do technologii PRS i upoważnienie do posiadania lub korzystania z odbiorników PRS, zgodnie ze szczegółowymi zasadami bezpieczeństwa określonymi przez Komisję oraz przy dokładnym zastosowaniu się do instrukcji przekazanych przez Komisję, mają:

- Komisja działając jako podmiot zarządzający programem Galileo;
- operatorzy systemu utworzonego na podstawie programu Galileo, jedynie w celu ścisłego wypełnienia swoich obowiązków;
- agencja europejskiego GNSS, aby umożliwić jej wypełnienie powierzonych jej obowiązków;
- Europejska Agencja Kosmiczna, wyłącznie w celach badawczych, rozwoju i rozwoju infrastruktury.

Artykuł 4

Ochrona informacji niejawnych

1. Państwa członkowskie gwarantują ochronę informacji niejawnych dotyczących PRS.
2. Komisja określa, poprzez akty delegowane, zgodnie z art. 12, 13 i 14, zasady ochrony informacji niejawnych dotyczące PRS, zwłaszcza te dotyczące konieczności zapewnienia osobie fizycznej lub prawnej dostępu do informacji niejawnych, aby mogła wykonać daną funkcję lub zadanie. Każde państwo członkowskie zgłasza Komisji przepisy szczegółowe przyjęte w celu wdrożenia niniejszego ustępu.
3. Jeśli okaże się, że dane związane z PRS zostały ujawnione nieupoważnionym do ich otrzymania osobom trzecim, Komisja rozpoczyna dochodzenie, informuje Radę i Parlament o jego wynikach i przyjmuje odpowiednie środki, aby zapobiec konsekwencjom nieuprawnionego ujawnienia tych poufnych informacji.

Artykuł 5

Sankcje

Państwa członkowskie określają sankcje, które stosuje się w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą decyzją. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 6

Organ odpowiedzialny za PRS

1. Każdy uczestnik PRS, który korzysta z PRS, powołuje organ, zwany organem odpowiedzialnym za PRS. Wielu uczestników PRS może wyznaczyć jeden wspólny organ odpowiedzialny za PRS.
2. Zadaniem organu odpowiedzialnego za PRS, wyznaczonego przez państwo, jest zarządzanie produkcją, posiadaniem i użytkowaniem odbiorników PRS przez osoby fizyczne zamieszkałe na terytorium danego państwa i osoby prawne mające swą siedzibę na jego terytorium oraz kontrola nad nimi.
3. Zadaniem organu odpowiedzialnego za PRS wyznaczonego przez Radę, Komisję, agencję Unii lub organizację międzynarodową jest zarządzanie posiadaniem i użytkowaniem odbiorników PRS przez odpowiednich przedstawicieli tych instytucji, agencji i organizacji oraz kontrola nad nimi.
4. Jako zarządzająca centrum monitorowania bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 16 lit. a) pkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 683/2008 agencja europejskiego GNSS może zostać wskazana jako organ odpowiedzialny za PRS przez uczestnika PRS.
5. Posiadacze i użytkownicy odbiorników PRS są pogrupowani w kategorii użytkowników przez organ odpowiedzialny za PRS, od którego zależą. Organ odpowiedzialny za PRS określa prawa dostępu do PRS dla każdej kategorii użytkowników.
6. Organy odpowiedzialne za PRS stosują się do minimalnych wspólnych norm w zakresie zarządzania posiadaczami, użytkownikami i producentami odbiorników PRS oraz kontroli nad nimi. Te minimalne wspólne normy znajdują się w załączniku. Komisja może przy pomocy aktów delegowanych, zgodnie z art. 12, 13 i 14, zmienić niniejszy załącznik całkowicie lub częściowo, aby uwzględnić zmiany w programie, w szczególności w odniesieniu do technologii, oraz zmiany w potrzebach w zakresie bezpieczeństwa.
7. Komisja upewnia się, z pomocą państw członkowskich i agencji europejskiego GNSS, czy minimalne wspólne normy są przestrzegane przez organy odpowiedzialne za PRS, zwłaszcza poprzez prowadzenie audytów lub inspekcji.
8. W przypadku gdy organ odpowiedzialny za PRS nie stosuje się do minimalnych wspólnych norm, Komisja może zażądać zastosowania przez ten organ środków technicznych agencji europejskiego GNSS.

Artykuł 7

Rola centrum monitorowania bezpieczeństwa

Centrum monitorowania bezpieczeństwa zapewnia interfejs techniczny między organami odpowiedzialnymi za PRS, Radą działającą na podstawie wspólnego działania 2004/552/WPZiB i centrami kontroli. Informuje Komisję o każdym wydarzeniu, które mogłoby zakłócić prawidłowe działanie PRS.

Artykuł 8

Produkcja i bezpieczeństwo odbiorników i modułów bezpieczeństwa

1. Każde państwo członkowskie korzystające z PRS może samo zapewnić produkcję odbiorników PRS i związanych z nimi modułów bezpieczeństwa lub powierzyć ją przedsiębiorstwu mającym siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, które korzysta z PRS. Rada lub Komisja mogą powierzyć państwu członkowskiemu korzystającemu z PRS produkcję odbiorników PRS i związanych z nimi modułów bezpieczeństwa lub powierzyć ją przedsiębiorstwu mającym siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, które korzysta z PRS.
2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, które zajmują się produkcją odbiorników PRS i związanych z nimi modułów bezpieczeństwa, mogą produkować ten sprzęt jedynie po otrzymaniu zezwolenia udzielonego w tym celu przez komitet akredytacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej w zakresie bezpieczeństwa, utworzony w ramach agencji europejskiego GNSS. Zezwolenia na produkowanie sprzętu wydawane są na czas określony i są odnawialne.
3. Podmioty, o których mowa w ust. 1, które odpowiadają za produkcję odbiorników PRS i związanych z nimi modułów bezpieczeństwa, stosują się zarówno do zasad określonych przez komitet akredytacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej w zakresie bezpieczeństwa, utworzony w ramach agencji europejskiego GNSS, które obejmują zwłaszcza zasadę podwójnej oceny modułów bezpieczeństwa, jak i do minimalnych wspólnych norm, o których mowa w art. 6 ust. 6, w przypadku gdy dotyczą one ich działania.
4. W zakres działania organów odpowiedzialnych za PRS wchodzi upewnienie się, czy przestrzegane są zasady i normy, o których mowa w ust. 3.
5. Komitet akredytacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej w zakresie bezpieczeństwa może w każdej chwili odebrać podmiotowi, o którym mowa w ust. 1, pozwolenie, które zostało mu przyznane na produkcję odbiorników PRS i związanych z nimi modułów bezpieczeństwa, jeśli okaże się, że środki przewidziane w ust. 3 nie są przestrzegane.

Artykuł 9

Kontrola wywozu

Wywóz sprzętu lub technologii związanych z zastosowaniami PRS poza Unię, niezależnie od tego, czy znajdują się one w wykazie stanowiącym załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania¹⁰ dozwolony jest jedynie w ramach umów, o których mowa w art. 2 ust. 7 lub na podstawie zasad przyjmowania i działania stacji odniesienia, o których mowa w art. 10.

¹⁰ Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

Artykuł 10

Stacje odniesienia, w których znajduje się sprzęt PRS

Państwo trzecie, na którego terytorium zainstalowana jest stacja odniesienia, w której znajduje się sprzęt PRS, i należące do systemu utworzonego na podstawie programu Galileo nie jest przez sam ten fakt postrzegane jako uczestnik PRS. Komisja ustala z tym państwem trzecim zasady przyjmowania i działania stacji odniesienia, w której znajduje się sprzęt PRS.

Artykuł 11

Stosowanie wspólnego działania 2004/552/ WPZiB

W każdym przypadku, gdy zastosowanie niniejszej decyzji mogłoby naruszyć bezpieczeństwo Unii lub jej państw członkowskich, mają zastosowanie procedury przewidziane we wspólnym działaniu 2004/552/WPZiB.

Artykuł 12

Wykonanie przekazania

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 i 6 powierza się Komisji na czas nieokreślony.
2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.
3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 13 i 14.

Artykuł 13

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12, może w dowolnym momencie zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.
2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, informuje drugą instytucję i Komisję, odpowiednio wcześniej przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz możliwe przyczyny tego odwołania.
3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Decyzja ta nie wpływa na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 14

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy licząc od daty zawiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o miesiąc.
2. Jeśli po upływie tego terminu ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie z dniem przewidzianym w jego przepisach. Akt delegowany może zostać opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz może wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję o swoim zamiarze niewyrażania sprzeciwu.
3. Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie.

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 16

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Załącznik

Minimalne wspólne normy w zakresie zarządzania posiadaczami, użytkownikami i producentami odbiorników PRS i kontroli nad nimi, do których stosują się organy odpowiedzialne za PRS.

1. Każdy organ odpowiedzialny za PRS posiada strukturę operacyjną zwaną punktem kontaktowym platformy (PCPO), stale połączonym z centrum monitorowania bezpieczeństwa.
2. Każdy organ odpowiedzialny za PRS wywiązuje się, w ramach swoich kompetencji, z następujących obowiązków:
 - (a) Zarządzanie użytkownikami PRS, obejmujące w szczególności wszelkie kwestie techniczne i operacyjne, zwłaszcza zgodność modułów bezpieczeństwa odbiorników PRS;
 - (b) Zarządzanie kluczami szyfrującymi, zwłaszcza ich zamówieniem i dostawą;
 - (c) Kontrola zakłóceń elektromagnetycznych wpływających na usługę PRS i zarządzanie nimi;
 - (d) Zarządzanie wszelkimi zdarzeniami, które mogłyby wpłynąć na bezpieczeństwo PRS;
 - (e) Łączność głosowa oraz wymiana zaszyfrowanych danych, zwłaszcza z uczestnikami i centrum monitorowania bezpieczeństwa;
 - (f) Zarządzanie powiązaniem z użytkownikami PRS.
3. Każdy organ odpowiedzialny za PRS opracowuje szczegółowe zasady działania, umożliwiające prawidłowe zastosowanie niniejszej decyzji, zwłaszcza odnośnie do różnych kategorii swoich użytkowników.
4. Każdy organ odpowiedzialny za PRS posiada środki (zwłaszcza zakłócenia i maskowanie), które umożliwiają wykrycie, lokalizację, zmniejszenie lub neutralizację jakichkolwiek zakłóceń elektromagnetycznych, które byłyby uważane za zagrożenie dla systemu lub jego usług.
5. Każdy organ odpowiedzialny za PRS stale informuje centrum monitorowania bezpieczeństwa o kategoriach użytkowników, za które jest odpowiedzialny, oraz o modułach bezpieczeństwa związanych z każdą kategorią.
6. Jako że należy powiadomić o jakimkolwiek incydencie mającym konsekwencje dla bezpieczeństwa PRS, np. kradzieży lub stracie odbiornika, każdy organ odpowiedzialny za PRS musi wdrożyć metody umożliwiające wykrycie takiego incydentu i zaradzenie mu oraz powiadomienie o tym centrum monitorowania bezpieczeństwa.
7. Organy odpowiedzialne za PRS dokonują oceny ryzyka związanego z wykonywaniem ich zadań i podejmują odpowiednie środki zaradcze i zapobiegawcze.

8. Odnośnie do produkcji odbiorników PRS lub modułów bezpieczeństwa, organy odpowiedzialne za PRS odnoszą się do uzgodnień i procedur technicznych określonych w następujących dokumentach:
- (a) wymogi bezpieczeństwa odbiornika PRS (SSRS-PRS);
 - (b) wymogi bezpieczeństwa połączeń wzajemnych odbiornika PRS (SSIRS-PRS);
 - (c) koncepcja operacji odbiorników PRS (CONOPS -PRS);
 - (d) procedury operacyjne eksploatacji zabezpieczonych odbiorników PRS (SecOPs-PRS);
 - (e) profil ochrony modułu bezpieczeństwa PRS (PP-PRS-SM).
9. Organ odpowiedzialny za PRS nie może dokonać zmian w oprogramowaniu lub układach elektronicznych modułu bezpieczeństwa, o ile nie otrzyma uprzedniej zgody centrum monitorowania bezpieczeństwa.